

Lizák Pálma:

A furcsa temetés

Az özvegy hangosan zokogott a csipkés szélű nyitott koporsó mellett állva. Széles karimájú kalapját hosszan elnyúló selyemsál díszítette, szőke haja kuszán ült vállára. Időnként egyik lábát az emelvényre tette, ekkor hosszú szoknyája hasítékából előtűnt még mai is karcsú lábszára. A parányi ravatalozóban egyedül volt bánatával. Kezével hol könnyező szemét, hol az elhunyt arcát, kezét simogatta. A negyvenévi boldog együttélés elmúltát siratta.

Néha az ajtó felé fordult, mintha várna valakit. Hatalmas szürke szemei kérdően tekintettek ki elgyötört és már nem fiatal arcából.

A néma tömeg az ajtón kívül állva nézte, nézte, nézte. Senki nem

mozdult. A zene a sivatagi szél könyörtelen zúgását idézve, fájón hasított a domboldal csendjébe. Hosszú percek teltek így el. A zokogás hol elhalkult, hol felerősödött, szinte a zene hullámlásait követve. A tömeg állt és várt. A délutáni nap fénye szerényen szűrődött át a nyárvégi ritkuló lombokon.

Vajon milyen érzések és gondolatok keringtek a néma feketeteruhás nők és férfiak fejében, akik konokul nézték a magányosan szenvedőt.

Ezek az emberek hatalmas, elegáns fekete limuzinokon jöttek. Öltözetük a legjobb szalonokat idézte. Tartásuk, öntudatos megjelenésük, a szemük összevillanása összeesküvőkre emlékeztetett. Valamennyien rokonai voltak az elhunytaknak. Testvérei, fiai, menyei, unokái, köztük nem egy a médiából is ismert híresség.

A koporsón egy 80 évesnél idősebb férfi neve volt látható. Az apróra sűrűsödött embert néhány héttel ezelőtt láttam utoljára. A betegség leterítette, de szelíd türelme és kedves mosolya nem hagyta el. Szép világító kék szeme, nyílt tekintete szinte sugárzott. Az eleganciát, a kifinomult viselkedés kultúráját még otthonról hozta magával, és méltósággal megőrizte élete végéig.

Miért a rokonság e különös viselkedése, távolságtartása, megátalkodott, részvétlen közönye az özvegy iránt?

A koporsó még nyitva volt. Az elhunyt szinte várta a búcsúzókat, de senki nem mozgott. A rokonság tömeggé sűrűsödve, a néhány ismerőstől, szomszédától kínosan elhúzódva, csendben várta a papot. Érzéseiket, ha voltak gondosan titkolták.

Egy kopott Wartburggal megérkezett egy kellemesen molett, középkorú nő, két férfivel. Döbbsen állt meg a ravatalozó előtt, mikor felfedezte a magányos özvegyet és a néma rokoni tömeget. Besietett a ravatalozóba, átölelte a kisírt szemű asszonyt, vigasztaló szavakat súgva a fülébe.

Megérkezett a pap, a segédje a zászlóval, és egy énekes asszony. Az özvegy és a nő kiléptek a ravatalozó ajtaján. Ekkor a molett nő megszólalt, és a rokoni tömeg felé fordulva csendesesen mondta: „Vele legalább boldog volt!”

